

Sygn. akt II UK 440/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku K. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 1581/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił apelację K. H. od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 6 maja 2013 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddziału w Z. z dnia 26 kwietnia 2012 r. oraz z dnia 21 maja 2012 r. w przedmiocie przeliczenia świadczenia - renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że ustalony wskaźnik podstawy wymiaru (97,62%) był najkorzystniejszy dla ubezpieczonego, a nie było możliwości przeliczenia podstawy wymiaru renty z 10 kolejnych lat kalendarzowych obejmujących okres 1974 - 1983, ponieważ okres ten wykraczał poza ustalone 20 lat poprzedzające

bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie renty.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) przez jego błędne zastosowanie oraz art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) w związku z art. 233 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie jako nieudowodnionych okresów zatrudnienia potwierdzonych kopiami zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego – przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich błędną wykładnię, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego wypłacanego skarżącemu. W ocenie skarżącego zarzucone naruszenie przepisów prawa materialnego nie budzi wątpliwości już przy wstępnym rozpoznaniu sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Podkreślenia wymaga jednak, że szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Przenosząc powyższe argumenty na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań, gdyż skarżący nie wskazał w nim żadnych przepisów, które miałyby zostać naruszone w sposób rażący, a zatem nie jest możliwe stwierdzenie oczywistej zasadności skargi bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619). Ponadto podkreślenia wymaga, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa

materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Zatem sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi jeszcze wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13, LEX nr 1455741).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.